

In dankbare herinnering aan

Rieky Schlosser-Spekking

weduwe van Adrianus Schlosser

Ma ronde samen met mijn vader een kruidenierswinkel, aan de Schietbaanweg te Enschede, het Tweekelerveld, waar ze ook zijn gaan wonen. Samen kregen ze 4 kinderen, Angela, Carmen, Marie-José en Edwin.

Toen de kruidenierswinkel gesloten werd begon ze op haar 40ste een textiel winkel. Pa werd verzekeringsagent bij Concordia. Beiden hadden ze dé baan van hun leven!

Toen de kinderen aan het studeren waren en of bijna klaar waren, en ze meer tijd voor elkaar kregen stierf pa op 53 jarige leeftijd aan leukemie. Voor ons allemaal een grote klap. Ma heeft dit nooit goed kunnen verwerken. Als een echte Schlosser-Spekking sloeg zij zich hier door heen. Ma was een zakenvrouw, een zelfstandig type, een organisator, rappe regelaar, een duizendpoot. Ze was op haar best als ze iets voor anderen kon betekenen bij ziekte of problemen stond ze altijd klaar.

Ze redde zich goed en op het laatst was Edwin alleen nog bij haar thuis, wat ze als heel fijn heeft ervaren. Vaak deed Edwin ook klussen voor haar die ze zelf niet kon.

De winkel was haar alles, en ze wou ermee door gaan tot ze erbij neerviel, want ze wou, zoals ze zelf zei, niet achter de geraniums en dat is haar dan ook bijna gelukt!

Toen ze de winkel 30 jaar had, hebben we de krant gebeld en heeft ze trots met een foto en een verhaal in de krant gestaan. Deze foto is overal mee naar toegegaan.

De kleinkinderen konden zich geen betere oma wensen. Ontbijten in Duitsland, palmpasenoctocht bij haar in huis met palmstokken en lekkersavond op zaterdag avond.

Als ze jarig was gaf ze een feestje voor de kleinkinderen, geweldig vonden ze dat. Met de feestdagen kookte ze een Kerstdiner dat klonk als een klok. Op een keer heeft ze zelfs een zwerper mee laten eten die aan de deur kwam met kerst.

Sinterklaas was voor haar een familiefeest. Toen wij een keer besloten om sinterklaas met kerst te vieren vond ze dat heel jammer. Dat kon toch niet vond zij, sinterklaas was een traditie, die moest je in ere houden.

Begin jaren negentig werd bij haar de ziekte van Parkinson geconstateerd. Ze heeft haar beperkingen i.v.m de Parkinson niet goed kunnen accepteren. Ze was niet van plan wat in te leveren. Pas veel later heeft ze het kunnen verwerken en een plaats kunnen geven.

Tijdens de vele vakanties met let en Herman kregen we in de gaten dat ze harder achteruit ging dan wij hadden gedacht. Langzamerhand sloeg de ziekte meer toe en moest ze de winkel sluiten.

Ze verhuisde naar een appartement in de Hagen, in de binnenstad. Haar grootste hobby was winkelen. Toen ze daar kwam wonen ging haar gezondheid met sprongen achteruit. Met veel hulp heeft ze daar nog twee jaar kunnen wonen. In deze periode hebben we veel mee gemaakt met ma. We hebben haar toen al stukje bij beetje verloren. Ze werd afhankelijk van ons. Vol vertrouwen heeft ze alles aan ons overgelaten.

Ooit heeft ze aangegeven dat als ze zover was, ze naar Bruggerbosch wilde. Het hielp haar dat Marie-José om de hoek woonde en haar buurvrouw werd. We hebben haar moeten beloven haar niet in de steek te laten en veel op bezoek te komen. Dat hebben we gelukkig veelvuldig kunnen doen.

De eerste tijd in Bruggerbosch was erg moeilijk voor haar en voor ons, ze had in die periode soms nog heldere momenten. Bij de verhuizing naar de nieuwbouw brak ze haar pols en ging erg achteruit. In deze periode is ze erg berustend geworden en heeft nog een aantal moeilijke dingen kunnen verwerken ondanks haar dementie.

De laatste maanden werd ze lichamelijk en geestelijk steeds minder, ze werd erg moe en was aan het einde van haar latijn.

In het laatste jaar hebben we nog veel van haar kunnen genieten als een dankbaar en tevreden mens blij met kleine dingen, iets wat ik nooit zal vergeten.